

ringslovens § 55!). Der staar i § 12, 2det Stykke i Loven af 1873 — og den er senere end Loven af 1857 efter den nuværende Lidsregning; vi kunne gaa Kæbsegang i mange andre Henseender, men vi ere Fremstribtsmænd med Hensyn til Marskræften — at den Ret, som Ministeren havde til at sætte en Grænse af indtil 1/2 Mil for Høtere, er hævet, og nu vil jeg spørge den ærede Lovgiver — jeg er ikke Lovgiver, jeg er kun Kritiker her — ved hvilken senere Lovbestemmelse er dette Punktum i § 12 taget tilbage igjen, saa at nu § 55 i Loven af 1857 gjælder rent og blankt? Kan det ærede Medlem meddele mig en Lovbestemmelse, hvorved den er forandret? Det er dog den simpleste Sag af Verden, naar man skriver en Lov om Næringsforholdene i Danmark, at tage de to Love for sig, den store fra 1857 og den lille fra 1873. Det er de allerførste Aktstykker, naar man skal se Næringsforholdene efter. Jeg indrømmer det ærede Medlem, at det sidste Stykke i denne § 12 giver baade for Detailhandlernes og Høteres Vedkommende Ministeren Ret til at lade de tidligere meddelte Bevillinger vedvare paa Steder, hvor de ellers vilde bortfalde efter denne Lov, naar Hensynet til Beboernes Liv taler derfor. Svorledes Ministeriet overhovedet har opfattet eller anvendt denne Bestemmelse, er mig ikke klart. Jeg tror, at den i Reglen ikke er bleven anvendt; men denne Bestemmelse — det vil jeg sige til den ærede Lovgiver — angaar saavel Detailhandlere som Høtere, saa den Bevillingsret, der efter den nuggældende Lovbestemmelse eksisterer, er ens for Høtere og Detailhandlere. Jeg haaber saaledes, at de ærede Forslagsstillere ville lade det staa, at de ikke have omfattet Høterne med samme Nærighed som Detailhandlere. Jeg vil nemlig bemærke, at Slutningen af § 12 i Loven af 1873 jo slet Intet har med det Tilfælde at gjøre, som egentlig var under Omtale ifjor; thi den Mand f. Ex., der har faaet Næringsbevis ved en feilagtig Opmaalning, vedkommer denne Bestemmelse aldeles ikke. Det er kun dem, der ifølge tidligere meddelt Bevilling have havt denne Ret, hvem Slutningsbestemmelsen i § 12 vedkommer. Men naar de ved en feilagtig Opmaalning have faaet Næringsbevis og komme med Beretningen i Gaanden og deres Næringsbevis, vedkommer denne Lov dem slet ikke, og det var dog det Tilfælde, man vilde ramme, og jeg siger, at man kan finde Høtere rundt omkring i Landet, som siden 1873 og lige indtil Dato kunne have faaet Næringsbevis ved en feilagtig Beretning; men dem kan Ministeren selvfølgelig ikke redde, det indrømmer jeg. Dertil kan denne Slutningsbestemmelse ikke bruges, og dem vil de Herrers Lovforslag heller ikke ramme, saa at den Høter, der ligger indensfor 1 Mils Afstand, paa Grund af en feilagtig Opmaalning af Distriktet efter 1873, kommer ikke ind under de Herrers Lov, men staar dog i retlig Forstand

fuldstændig indensfor den Længegang, som de have tilfattet at ville ramme ved deres Lov. Der er altsaa adskillige Forhold at undersøge ved denne Sag. Hvis det ærede Medlem vil se i min Anvendning om Henvisning til Finantsudvalget en bestemt Bestræbelse for kun at faae det ud af denne Lov, at vi kunne give enkelte Mand Erstatning, hvilket forresten ogsaa har faare mange Konsekvenser, foruden et Forsøg paa at dræbe hele Loven, skal jeg ikke have Noget imod, om det ærede Medlem sagde: Lad os ikke faae Forslaget henvist til Finantsudvalget, men lad os faae et selvstændigt Udvalg paa f. Ex. 9 eller 11 Medlemmer til i det Hele at undersøge dette Forhold. Dnfter det ærede Medlem dette, og vil han stille et saadant Forslag, skal jeg tage mit eget Forslag tilbage, og saa mener jeg, at Thinget kunde slutte sig dertil og ubede sig nærmere Oplysning om Sagen. Maaffe man, naar man fik disse Oplysninger, var istand til at forme dem i et Lovforslag paa en saadan Maade, at der kunde opnaas et Formaal, der er værdt at naae. Det tør jeg ikke benegte. Men disse fire Linier anser jeg det for umuligt, at det høie Thing kan gjøre til endelig Lov for sit Vedkommende. Vil det ærede Medlem altsaa gaa ind paa denne Afkod i vor Debat her, skal jeg følge ham med Hensyn til Behandlingsmaaden; men jeg haaber, at det høie Thing vil se, at dette Lovarbejde ikke er saaledes, at det bør give det sin endelige Stemme. Dertil trænger dette Forhold til ganske anderledes oplysende Forklaringer end de her foreliggende. Det kunne de Herrer sige sig selv, naar den eneste Jurist iblandt Forslagsstillerne kommer med et saadant Forslag, uden at have efterset den bestaaende Næringslovgivning, og paaftaar en hel ny Opfattelse af Næringslovgivningen paa dette Punkt. Thi det tror jeg dog er et Vidnesbyrd om, med hvilken Omhu man har forberedt dette Lovforslag, som vi skulle tage ubeset. Det forekommer mig, at allerede den Diskussion, der her har været ført, maa være tilstrækkelig til at vise, at vi af visse Hensyn, ogsaa til os selv, maa se os for i denne Sag. Den kan have Betydning for mange Mennesker, og det er muligt, at der kan gives Tilfælde, hvor det kan være i højeste Grad betragteligt for de Vedkommende, hvor de have faaet deres Næringsbevis efter tidligere Opmaalinger, og hvor saa Generalstaben kommer og lægger dem 100 Alen længere ind. Det er muligt, at noget Saadant bør ændres, det tør jeg ikke benegte, men jeg benegter, at vi kunne springe ind i det uden fornøden Forklaring.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Juel): Det er meget vanskeligt at diskutere med det ærede Medlem, naar han paa Forhaand tror, at det allerede er viist, at der ikke er anvendt tilstrækkelig Omhyggelighed ved Udarbejdelsen af dette Lovforslag. Derfor det ærede Medlem